

Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel
5^e kamer

CONCLUSIES

Voor: De Belgische Staat,
Federale Overheidsdienst Justitie,
vertegenwoordigd door de Minister van Justitie,
Waterloolaan 115, 1000 Brussel
KBO nr. 0308.357.753

- Verweerder -

Advocaat: Mr. Bernard Derveaux,
Boomstraat 14 bus 2, 1000 Brussel
(Tel: (- E-mail: - ref:)

Tegen: 1. De heer
2. Mevrouw
3. Mevrouw
4. De heer

Allen met woonplaats te

- Eisers -

Advocaten: Mr. Stijn Verbist, Pastoor Pacquaylaan 184, 3550 Heusden-Zolder, en
Mr. Tinne De Meyer, Torennenstraat 16, 2560 Kessel

Gelet op de dagvaarding van 09 november 2023;

Voorafgaandelijk: dat de vordering van de eisende partijen betwist wordt en in deze conclusies wordt geconcludeerd tot de afwezigheid van een fout en oorzakelijk verband, gebeurt vanuit een strikt juridisch standpunt. Dit betekent in geen geval dat conculant zou willen ontkennen dat aan Julie VAN ESPEN en haar nabestaanden een verschrikkelijk leed werd aangedaan.

1. VOORGAANDE EN VOORWERP VAN DE VORDERINGEN

1.1. Julie VAN ESPEN, dochter van _____ en _____ en zus van _____ werd op 4 mei 2019 verkracht en vermoord door _____.

_____ werd op 21 december 2021 door het Hof van assisen te Antwerpen schuldig bevonden aan moord met voorbedachte rade en aan verkrachting, en op 22 december 2021 veroordeeld tot een levenslange opsluiting en 15 jaar terbeschikkingstelling.

1.2. De Hoge Raad voor de Justitie (HRJ) voerde naar het dossier van _____; een bijzonder onderzoek over de manier waarop het gerecht met het dossier van _____ was omgegaan, en stelde in december 2019 een verslag op. De algemene vergadering van de HRJ keurde op 23 februari 2022 een opvolgingsverslag goed.

1.3. _____ was reeds eerder herhaaldelijk veroordeeld tot straffen.

Op 30 juni 2017 veroordeelde de correctionele rechtbank te Antwerpen hem wegens feiten van verkrachting onder meer tot een effectieve gevangenisstraf van vier jaar. De rechtbank ging niet in op het verzoek van het openbaar ministerie om _____ onmiddellijk aan te houden; de rechtbank stelde vast dat niet aan de voorwaarde van vluchtgevaar was voldaan.

_____ tekende tegen dit vonnis hoger beroep aan. Het hoger beroep werd voor de C2-kamer van het hof van beroep te Antwerpen ingeleid op de zitting van 9 mei 2018. De behandeling van de zaak werd dan uitgesteld naar 28 november 2018, met vastlegging van een conclusiekalender.

De werking van de C2-kamer werd met ingang van 3 september 2018 tijdelijk opgeschort wegens een tekort aan magistraten; de zitting van 28 november 2018 vond niet plaats.

Op 4 mei 2019 werd Julie VAN ESPEN verkracht en vermoord. Op 6 mei 2019 werd _____ van zijn vrijheid beroofd en vervolgens aangehouden.

werd op 8 mei 2019 gedagvaard voor de zitting van 5 juni 2019 van het hof van beroep te Antwerpen, met de melding dat de zaak niet zal kunnen worden behandeld. Op 15 mei 2019 werd een nieuwe dagvaarding betekend, zonder de melding dat de zaak niet zou kunnen worden behandeld.

Het dossier werd op 5 juni 2019 door de C2-kamer behandeld; op 26 juni 2019 werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van vijf jaar en werd zijn onmiddellijke aanhouding bevolen.

1.4. Eisers roepen in dat de Belgische Staat, minister van Justitie, de diensten van Justitie jarenlang heeft verwaarloosd, nalatig is geweest en blijk heeft gegeven van onbehoorlijk bestuur waardoor op 4 mei 2019 niet in de gevangenis was opgesloten.

Het hof van beroep te Antwerpen kampte met een structurele onderbezetting die aan de overheid bekend was. Daardoor ook werd de zaak in hoger beroep niet tijdig behandeld, hoewel het hoger beroep alleen handelde over de strafmaat. De zaak werd uiteindelijk na 23 maanden pas behandeld.

Eisers roepen ook in dat de correctionele rechtbank ten onrechte geen vluchtgevaar in hoofde van weerhielden, en hem dus ten onrechte niet onmiddellijk aanhielden. In het dossier ontbraken een detentiefiche en het strafregister.

1.5. Eisers vorderen dat de rechtbank voor recht zou zeggen dat de Belgische Staat foutief handelde doordat:

- De detentiefiche en het strafregister van zich niet in het dossier bevonden toen de correctionele rechtbank over zijn onmiddellijke aanhouding moesten oordelen;
- Het hoger beroep werd niet met de nodige prioriteit en niet binnen een redelijke termijn behandeld;
- Niet tijdig het nodige werd gedaan om de onderbezetting van het hof van beroep te Antwerpen te voorkomen dan wel te remediëren.

Eisers vorderen daarom een schadevergoeding die ze provisioneel op 1 euro begroten.

2. OVER HET ONDERZOEK EN HET VERSLAG VAN DE HOGE RAAD VOOR DE JUSTITIE

2.1. Het belangrijkste dossierstuk van de partijen is het bijzonder onderzoek en het opvolgingsverslag van de Hoge Raad voor de Justitie (HRJ).

De Hoge Raad voor de Justitie (HRJ) voerde naar het dossier van _____ een bijzonder onderzoek over de manier waarop het gerecht met het dossier van _____ was omgegaan, en onder meer:

- Of er zich bij de behandeling van het dossier disfuncties hadden voorgedaan of vergissingen waren begaan,
- Of er structurele tekortkomingen waren in de gevolgde procedures.

2.2. De bevoegdheden van de HRJ worden beschreven in art. 151 G.W., en meer bepaald in art. 151, § 3, G.W.:

6° het geven van adviezen en voorstellen inzake de algemene werking en de organisatie van de rechterlijke orde;

en

8° met uitsluiting van enige tuchtrechtelijke en strafrechtelijke bevoegdheid :

- *het ontvangen en het opvolgen van klachten inzake de werking van de rechterlijke orde;*
- *het instellen van een onderzoek naar de werking van de rechterlijke orde.*

2.3. Het bijzonder onderzoek van de HRJ naar het dossier van _____ eindigt (blz. 45) met het besluit:

De moord op Julie Van Espen waarvan _____ verdacht wordt, heeft veel maatschappelijke beroering gewekt. De verdachte was, na vorige feiten van verkrachting en diefstal met geweld, in vrijheid gesteld in afwachting van zijn proces in hoger beroep. Hij was in eerste aanleg veroordeeld tot vier jaar gevangenisstraf maar werd niet onmiddellijk aangehouden.

De Hoge Raad voor de Justitie heeft onderzocht "op welke manier het gerecht met het dossier van _____ is omgegaan".

De behandeling in eerste aanleg heeft geen nodeloze of moeilijk te verklaren vertragingen gekend. De HRJ betreurt echter dat er slechts een beperkte risico-taxatie is gebeurd. Het is ook jammer dat bij de vrijlating eerder standaardvoorwaarden dan voorwaarden op maat werden opgelegd, en dat deze maar voor een zeer beperkte tijd van toepassing zijn geweest. De naleving

van deze voorwaarden werd enkel op formele wijze opgevolgd. De beslissing om de onmiddellijke aanhouding niet te bevelen kan verwonderen, maar het recidivegevaar was toen geen wettelijke grond om de onmiddellijke aanhouding te bevelen.

De lange doorlooptijd op het niveau van beroep is een disfunctie. Geen van de actoren in hoger beroep heeft de zaak behandeld binnen de termijn die zij zelf nastreven, en er werd geen prioritaire behandeling aan gegeven. Er was te weinig overleg tussen het parket-generaal en het hof van beroep over het zittingsmanagement van de kamer C2 en het voornemen om de kamer te sluiten. Het verdient aanbeveling kamers niet te sluiten en naar andere oplossingen te zoeken, binnen de beperkte marges die het gevolg zijn van de besparingen binnen justitie. De dossiers van een op non-actief gestelde kamer moeten hoe dan ook worden herverdeeld over andere kamers, minstens moet men een screening uitvoeren om te kijken of er prioritaire dossiers bij zijn.

Het is duidelijk dat de strafprocedure helemaal afgerond had kunnen zijn voor de feiten van 4 mei 2019 als de tijd die men heeft genomen om de zaak te behandelen niet zo lang was geweest. Men moet een dossier ook zo opbouwen dat het alle informatie bevat die nuttig is voor alle volgende partners in de keten.

De tragedie van het gewelddadig overlijden van Julie Van Espen verplicht iedereen om de gebeurtenissen in een breder perspectief te bekijken. Het bijzonder onderzoek dat de HRJ heeft gevoerd, bevestigt vooral de nood aan een verhoogd bewustzijn bij alle partners in de strafrechtsketen en aan meer aandacht en zorg die dossiers van seksueel geweld vereisen, meer specialisatie bij alle ketenpartners, een kwalitatieve risicotaxatie en een voldoende aanbod van externe expertise, opvolging en behandeling in gevallen van seksueel geweld. Deze noodzaak heeft ertoe geleid dat de HRJ aanbevelingen aan verschillende overheden heeft geformuleerd.

2.4. Zoals hierboven reeds aangegeven kan uit de bevoegdheid van de Hoge Raad voor de Justitie niet worden afgeleid dat de verslagen van de gevoerde onderzoeken een onomstotelijk bewijs leveren van het bestaan van bepaalde door de organen van de Belgische Staat begane fouten die in causaal verband zouden staan met de ingeroepen schade.

De HRJ is niet bevoegd om feitelijke vaststellingen te doen met het oog op het vaststellen van een eventuele burgerlijke verantwoordelijkheid vermits zulks buiten haar bevoegdheid valt. De opdracht van de HRJ bestaat immers uit *het instellen van een onderzoek naar de werking van de rechterlijke orde, en het geven van adviezen en voorstellen inzake de algemene werking en de organisatie van de rechterlijke orde.*

Bijgevolg is het onderzoek en het verslag van de HRJ voor de rechtbank slecht een hulpmiddel waarin op onafhankelijke wijze aanbevelingen worden geformuleerd naar de minister van Justitie en het parlement.

2.5. De rechterlijke macht is onafhankelijk. Art. 151, § 1, G.W. bepaalt trouwens:

De rechters zijn onafhankelijk in de uitoefening van hun rechtsprekende bevoegdheden.

En § 2 van hetzelfde artikel bepaalt:

Er bestaat voor geheel België een Hoge Raad voor de Justitie. Bij de uitoefening van zijn bevoegdheden respecteert hij de onafhankelijkheid bedoeld in § 1.

Uit het beginsel van de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht vloeit voor de wetgevende, laat staan de uitvoerende macht, volgens de unanieme rechtsleer een verbod uit voort om te oordelen over de geschillen die behoren tot de bevoegdheid van de rechtscolleges. Optreden als een vonnisgerecht door het vaststellen van strafrechtelijke of burgerrechtelijke aansprakelijkheid is uitgesloten ¹.

Zo ook kan de HRJ alleen adviezen en voorstellen formuleren zonder zich uit te spreken over enige burgerrechtelijke verantwoordelijkheid. De rechtbank onderzoekt van zijn zijde niet de politieke verantwoordelijkheid van de ministers van Justitie en doet daarover geen uitspraken maar moet oordelen of een fout werd begaan in de in van art. 1382 Oud B.W. in oorzakelijk verband met schade van de eisende partijen.

De aanvaarding of zelfs de goedkeuring van het verslag van de HRJ door de minister van Justitie of het parlement kan niet worden aanzien als een vorm van buitengerechtelijke bekentenis van het bestaan van burgerrechtelijke fouten.

Er anders over oordelen komt neer op een schending van art. 6.1 EVRM dat eenieder het recht waarborgt op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie.

2.6. Vanzelfsprekend zijn het verslag en de resultaten van het opvolgingsonderzoek zeer belangrijk in het onderzoek naar de relevante feiten en de beleidsvorming in de toekomst. Zij vormen een belangrijke informatiebron voor de rechtbank zonder dat de uitspraken of conclusies van de HRJ de rechtbank binden.

2.7. Uit de samenstelling van het dossier van de eisers blijken zij zich vooral te beroepen op het verslag en het opvolgingsonderzoek van de HRJ, en de documenten die in dat onderzoek werden onderzocht. Eisers leggen ook persartikelen voor.

¹ Zoals inzake parlementaire onderzoekscommissies: zie VELU, J., 'Overwegingen omtrent de betrekkingen tussen de parlementaire onderzoekscommissies en de rechterlijke macht' R.W. 1993-94, 210; DE BRUYN, D., 'L'actualité des enquêtes parlementaires fédérales, J.T. 1997, 634.

3. DE BUITENCONTRACTUELE AANSPRAKELIJKHEID

3.1. Om de buitencontractuele aansprakelijkheid vast te stellen moet vooreerst aan de foutvereiste worden voldaan; daarvoor moet vaststaan dat de aangesprokene en hem toerekenbare miskenning van een rechtsnorm of van een algemene zorgvuldigheidnorm heeft begaan en de schade hierbij voorzienbaar was.

De schade die die het slachtoffer inroept moet in oorzakelijke verband staan met de ingeroepen fout en het causaal verband moet zeker zijn. Een loutere waarschijnlijkheid volstaat niet. Een onzekerheid over het oorzakelijk verband tussen fout en schade kan niet leiden tot een veroordeling ².

Verder zijn volgens de equivalentietheorie alle voor een bepaald gevolg rechtstreekse of onrechtstreekse maar desalniettemin noodzakelijke voorwaarde, gelijkwaardig en equivalent en dus bij de beoordeling van de aansprakelijkheid in aanmerking te nemen ³.

3.2. De schade is het verschil tussen de toestand waarin het slachtoffer zich bevindt nadat de foutieve gedraging heeft plaatsgevonden en, anderzijds, de toestand waarin het slachtoffer zich per hypothese zou hebben bevonden indien de fout zich niet zou hebben voorgedaan. Die schade moet, om voor vergoeding in aanmerking te komen, zeker (een aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid volstaat), persoonlijk en rechtmatig zijn.

Het causaal of oorzakelijk verband werd hierboven reeds besproken.

3.3. De bewijslast van de schending van een rechtsnorm hetzij een algemene zorgvuldigheidnorm (het gedrag dat afwijkt van gedrag van een normaal redelijke en zorgvuldig mens geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden) waardoor schade werd berokkend die voorzienbaar was, rust op het slachtoffer dat ook dient aan te dat de schade die het inroept in oorzakelijk verband staat met de fout en dat dit causaal verband zeker is.

² Cass. 1 april 2004, R.W. 2004-2005, 106, met noot van I. Boone

³ Cass. 28 mei 1991, Arr.Cass. 1991, nr. 497

4. BESPREKING

4.1 In de voorliggende zaak verwijten eisers aan conluant dat als de rechterlijke macht had opgesloten in de gevangenis, hij Julie VAN ESPEN niet had kunnen verkrachten en vermoorden.

De fout is volgens de eisers gelegen in een verkeerde toepassing van de wet, en een tekortkoming in de rechterlijke organisatie waardoor achterstand in de behandeling van zaken is gecreëerd.

4.2 Omtrent het vonnis om	niet onmiddellijk aan te houden
----------------------------------	--

4.2.1. De toenmalige versie van art. 33, § 2, Wet voorlopige hechtenis bepaalde:

*§ 2. Wanneer de hoven en de rechtbanken de beklaagde of de beschuldigde tot een hoofdgevangenisstraf van een jaar of tot een zwaardere straf, zonder uitstel, veroordelen, kunnen zij, op vordering van het openbaar ministerie, zijn onmiddellijke aanhouding gelasten, **indien te vrezen is dat de beklaagde of de beschuldigde zich aan de uitvoering van de straf zou pogen te onttrekken. Die beslissing moet nader aangeven welke omstandigheden van de zaak die vrees bepaaldelijk wettigen.***

Indien op verzet of hoger beroep de straf verminderd wordt tot minder dan een jaar, kan het hof of de rechtbank, met eenparigheid van stemmen, op vordering van het openbaar ministerie en na de beklaagde en zijn raadsman te hebben gehoord als zij aanwezig zijn, de gevangenhouding handhaven.

Over de krachtens deze paragraaf genomen beslissingen moet een afzonderlijk debat worden gehouden, onmiddellijk na de uitspraak van de straf. De beklaagde of de beschuldigde en zijn raadsman worden gehoord als ze aanwezig zijn. Deze beslissingen zijn niet vatbaar voor hoger beroep of verzet. Ze zijn vatbaar voor cassatieberoep voor zover dit rechtsmiddel ook tegen de veroordelende beslissing wordt ingesteld.

(concluante markeerde in het vet)

4.2.2. Vermits de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeelde tot een gevangenisstraf van vier jaar, oordeelde zij, in een andere samenstelling, in het vonnis van 30 juni 2017 over de vordering van het openbaar ministerie tot zijn onmiddellijke aanhouding.

De rechtbank oordeelde dat 'het niet te vrezen is dat veroordeelde zich aan de uitvoering van de straf zou pogen te onttrekken'. tekende hoger beroep aan tegen zijn veroordeling door de correctionele rechtbank en bleef in vrijheid in afwachting van zijn proces in hoger beroep.

4.2.3. Terecht stelt de HRJ in haar verslag vast: *'De beslissing om de onmiddellijke aanhouding niet te bevelen kan verwonderen, maar het recidivegevaar was toen geen wettelijke grond om de onmiddellijke aanhouding te bevelen'*.

Ondanks de gewijzigde samenstelling van de rechtbank tussen de kamer die oordeelde over de schuldvraag en de strafmaat enerzijds, en deze die oordeelde over de onmiddellijke aanhouding, achtte deze zich op basis van het voorhanden zijnde dossier voldoende geïnformeerd om over de vordering van het openbaar ministerie te oordelen.

De samenstelling van het dossier had mogelijks meer volledig kunnen zijn door toevoeging van de detentiefiche, doch voldeed aan de voorwaarden van een dossier waarover de rechtbank vermocht te oordelen.

4.2.4. De rechtbank vermag niet de concrete historiek van een schadegeval te wijzigen doch dient zich bij de beoordeling van de aansprakelijkheid te houden aan de feiten zoals deze plaatsvonden. Een a posteriori weergave van de feiten mag geen denkbeeldige omstandigheden bevatten die verschillende van de feitelijke omstandigheden waarin het hele gebeuren zich heeft voorgedaan.

Het enige wettelijke criterium dat de onmiddellijke aanhouding toeliet, was het vluchtgevaar. Uit informatie die achteraf bekend geraakte en niet aan de rechtbank bekend was en ook niet noodzakelijkerwijze had bekend moeten zijn, vermag men niet oordelen dat de rechtbank een fout beging door de onmiddellijke aanhouding van _____ niet te bevelen.

4.2.5. De beoordeling door de eisers dat als elementen m.b.t. zijn hechtenisverleden (de detentiefiche) aan de rechtbank bekend ware geweest, automatisch zou hebben geleid tot zijn onmiddellijke aanhouding, is volkomen onzeker en niet bewezen.

Het bestaan van een leemte in de wetgeving (die de wetgever daarna invulde) kan evenmin leiden tot het bestaan van een fout in hoofde van conculant (die bovendien deel uitmaakt van de uitvoerende macht).

4.2.6. De vordering dient op deze grondslag te worden afgewezen.

4.3. Over de behandeling in hoger beroep

4.3.1. Eisers laken de trage behandeling van het proces tegen [redacted] voor het hof van beroep te Antwerpen, in het bijzonder doordat de zaak niet werd behandeld tussen de datum van het hoger beroep tegen het vonnis van 30 juni 2017, en de fatale 4^e mei 2019, hetzij 21 maanden later.

De HRJ besloot tot een abnormale lange termijn voor de vaststelling van de zaak tussen het ogenblik waarop het dossier in handen kwam van het parket-generaal en de eerste vaststelling voor het hof van beroep, zeker gelet op de prioriteit waarmee de zaak moest vastgesteld worden. Deze termijn is niet wettelijk bepaald.

De HRJ onderzocht vervolgens ook het ambtshalve uitstel van de behandeling van de zaak op de zitting van 4 mei 2018. De beslissing van de C2-kamer werd gemotiveerd door '*organisatorische redenen – tijdelijke overbelasting van de kamer*'.

Eisers betwisten niet dat de voorzitter van de C2-kamer deze beslissing kon nemen, doch verwijten concludant dat de overbelasting van de kamer werd gecreëerd door een structurele onderbezetting die het gevolg was van een verwaarlozing van justitie door de overheid.

4.3.2. De problematiek van de gerechtelijke achterstand door een tekort aan magistraten en een deficiënte structuur behoren in de eerste plaats tot de bevoegdheid en de verantwoordelijkheid van de wetgever.

Het aantal magistraten is bij wet bepaald, en bedroeg 63 voor het hof van beroep te Antwerpen. Zoals de HRJ vaststelde, is de personeelsformatie van magistraten nooit volledig ingevuld, o.m. ingevolge pensionering en ziekte van magistraten. De gemiddelde personeelsbezetting bedroeg in 2017 95 % (59,63 op 63) en in 2018 89% (56 op 63). De personeelsbezetting daalde in 2019 verder tot 54, of 86 %.

Blijkens het onderzoek van de HRJ bleken in de correctionele sectie van het hof van beroep te Antwerpen in 2018 drie raadsheren met pensioen te zijn gegaan en in 2019 twee; in het hof werden in de loop van 2019 vijf nieuwe raadsheren benoemd (in februari, april en juni 2019). In 2018 werden twee raadsheren bovendien ziek.

4.3.3. Het vacatureplan 2018.303 voor het hof van beroep te Antwerpen voorzag, na tegenspraak met het College van de hoven en rechtbanken, dat de minister van Justitie vier vacatures zou voorzien.

Dergelijke gang van zaken is niet onzorgvuldig en in overeenstemming met het normale beleid.

4.3.4. In het verslag beveelt de HRJ aan dat bij de sluiting van een correctionele kamer binnen het hof van beroep en het parket-generaal zou worden nagegaan of zich bij de uitgestelde zaken geen prioritaire te behandelen zaken bevonden, wat niet gebeurde. Het HRJ stelde vast dat zelfs als een dergelijke screening was uitgevoerd, het onzeker was dat men de zaak van daadwerkelijk als prioritair zou hebben beschouwd.

4.3.5. De totale termijn voor de behandeling van de zaak van _____ door het hof van beroep te Antwerpen bedroeg 21 maanden, wat langer is dan normaal.

De concrete omstandigheden waarin het hof met haar personeelsformatie verkeerde, zijn niet het resultaat van een fout of nalatigheid die door conluant werd begaand. Immers de personeelsformatie was behoorlijk ingevuld van 85 tot 95 %. De verhoging van het effectieve aantal magistraten behoorde tot de bevoegdheid van de wetgevende macht.

De beperkte respons op openstaande vacatures in de rechterlijke macht maakt het bovendien onzeker of een snellere invulling van het kader zou geleid kunnen hebben tot vermijden van de sluiting of een vroegere heropening van de C2-kamer én een snellere behandeling van de zaak van _____

Zowel wat betreft het bestaan van fout, oorzakelijk verband en schade, bestaat grote onzekerheid zodat de vordering ook op deze grondslag moet worden afgewezen.

4.3.6. De HRJ besluit:

De lange doorlooptijd op het niveau van beroep is een disfunctie. Geen van de actoren in hoger beroep heeft de zaak behandeld binnen de termijn die zij zelf nastreven, en er werd geen prioritaire behandeling aan gegeven. Er was te weinig overleg tussen het parket-generaal en het hof van beroep over het zittingsmanagement van de kamer C2 en het voornemen om de kamer te sluiten. Het verdient aanbeveling kamers niet te sluiten en naar andere oplossingen te zoeken, binnen de beperkte marges die het gevolg zijn van de besparingen binnen justitie. De dossiers van een op non-actief gestelde kamer moeten hoe dan ook worden herverdeeld over andere kamers, minstens moet men een screening uitvoeren om te kijken of er prioritaire dossiers bij zijn.

Het is duidelijk dat de strafprocedure helemaal afgerond had kunnen zijn voor de feiten van 4 mei 2019 als de tijd die men heeft genomen om de zaak te behandelen niet zo lang was geweest. Men moet een dossier ook zo opbouwen dat het alle informatie bevat die nuttig is voor alle volgende partners in de keten.

De tragiek van het gewelddadig overlijden van Julie Van Espen verplicht iedereen om de gebeurtenissen in een breder perspectief te bekijken. Het bijzonder onderzoek dat de HRJ heeft

gevoerd, bevestigt vooral de nood aan een verhoogd bewustzijn bij alle partners in de strafrechtsketen en aan meer aandacht en zorg die dossiers van seksueel geweld vereisen, meer specialisatie bij alle ketenpartners, een kwalitatieve risicotaxatie en een voldoende aanbod van externe expertise, opvolging en behandeling in gevallen van seksueel geweld. Deze noodzaak heeft ertoe geleid dat de HRJ aanbevelingen aan verschillende overheden heeft geformuleerd.

Het besluit van het HRJ omvat geen element dat toelaat te besluiten tot de burgerrechtelijke buitencontractuele aansprakelijkheid van de overheid. Ze beveelt en adviseert maatregelen te nemen die behoren tot de politieke verantwoordelijkheid van de minister van Justitie.

Deze verantwoordelijkheid wordt door de minister van Justitie in samenspraak met de eisers opgenomen. De bespreking van deze politieke verantwoordelijkheid is geen aangelegenheid die door de burgerlijke rechter moet worden beoordeeld.

4.3.7. De andere door de eisers ingeroepen feiten dateren van na de fatale 4^e mei 2019.

Zij kunnen niet worden ingeroepen als a posteriori elementen die een burgerlijke fout zouden moeten aantonen in hoofde van concludant. Het gemis aan vertrouwen in de rechtelijke macht en de politieke verantwoordelijkheid van de ministers van Justitie valt buitende bevoegdheid van de rechtbank. De rechtbank kan zich niet in de plaats stellen van de wetgevende macht, het federale parlement meer in het bijzonder.

5. GERECHTSKOSTEN

De vordering is niet in geld waardeerbaar.

De basis rechtsplegingsvergoeding bedraagt derhalve € 1 800,00.

OM DEZE REDENEN

Onder alle voorbehoud
en zonder enige nadelige erkenning

BEHAGE HET AAN DE RECHTBANK

De vordering als ongegrond af te wijzen;

Eisers te veroordelen tot betaling van de gerechtskosten in hoofde van conculant begroot op de basis rechtsplegingsvergoeding van € 1 800,00.

Voor conculant,
Zijn advocaat,

Bernard Derveaux

Kosten

Rechtsplegingsvergoeding	€ <u>1 800,00</u>
Totaal	€ 1 800,00

Inventaris van het dossier

1. Het onderzoek van de Hoge Raad voor de Justitie
2. Het opvolgingsverslag van de Hoge Raad voor de Justitie

